

prazno vražo preganjal, ampak vzemi škaf, s katerim živino napajaš, napolni ga z vodo in deni razbeljen cegel va-njo, škaf pa postavi potem kravi pod vime, da bo soparica puhtela va-nj. Da soparica, ki meči oteklino, ne puhti na stran, odeni kravo z dosti dolgo plahto ali s koci. Škaf naj stoji tako dolgo pod kravo, dokler je kaj soparice. Ponavljaj to vsaki dan dva- ali trikrat, dokler ne splahne oteklina, ž njo pa tudi terdina.

Slovesno obhajilo stoletnice marburškega gimnazija 2. avgusta 1858.

Marburški gimnazij je ustanovil Adalbert grof Purgstall leta 1757 poklonivši velikodušno v ta namen 45000 fl. srebra. Bil je reda jezuitskega, kateri je za vero in vede toliko koristnega doveršil. Odperli so 7. julija 1758 očetje Jezuiti prvič latinske šole v Marburgu in jih oskerbovali do leta 1773.

3. novembra 1775 se je po mnogem prizadevanji gimnazij marburški spet odperl s 6 razredi, in učba je bila spet izročena exjezuitom. Med narslavnišimi učitelji se odlikuje pater Joanez Ringauf, kateri je vse svoje premoženje marburški občini oporočil s to pogodbo, da se imajo v mestni bolnišnici ubogi bolni študenti z vsem oskerbljevati.

Za pomočnike v uči so exjezuiti dobili pozneje očete piariste, in leta 1790 je bil prvi učitelj iz posvetnega stana na gimnazij postavljen.

Sadaj šteje gimnazij pet učiteljev iz duhovnega in devet iz posvetnega stanú. Šolarjev je letos bilo v nižjem gimnazij 200 in v gornjem 82. Gimnazijska knjižnica šteje 3512 zvezkov, gimnazijske zberke pa imajo 345 fizikalnih aparatov, 416 mnogoterih starih penozov, 680 verst živalskih, 1440 različnih kamnov itd. Obširni popis vsega tega se nahaja v letošnjem programu.

Naj se po tem uvodu podam k popisu stoletne slovesnosti.

Že zadnji dnevi mesca julija bili so slovesni. Razun dveh so vsi osmošolci delali preskušnje godnosti ali matúre pod predsedništvom c. k. profesorja graškega dr. J. Weisa, in s tako slavnim uspehom, da jih je sedem dobilo razrednico „izverstnosti.“ 30. julija je bil koncertni examen iz gerškega jezika, in 7 osmošolcov se je potegovalo za drago sreberno svetinjo, katero je ustanovil dosluženi arkivar, dr. J. Wartinger; 86 let stari mož je sam bil pričujoč pri preskušnji. Dobil je svetinjo nadopolni slovenski mladeneč Janez Pajk iz dolnje Pulska.

V nedeljo 1. avgusta so se začele priprave za slovesno svečanost. Gimnazijska cerkev sv. Alojzija je bila ozaljšana s cveticami, zelenimi vencí itd. Pred vratami cerkvenimi so bile nastavljene zelene breze, in s strehe je vihrala cesarska zastáva. Tudi vse okna gimnazijskega poslopja so bile z venci prepletene in iz vsakega okna je visela černo-zolta ali zelenobela zastáva.

Ob osmih zvečer se je zunaj mesta začela obhajati lepa veselica v nekdanjem Pikardovem vertu. Muzika, možnarji, transparenti, visokoleteče rakete itd. so oznanovale slovesnost prihodnjega dneva. Okoli velikih miz pa je bilo viditi dosti gostov — večidel nekdanjih šolarjev marburškega gimnazija, kateri so iz daljnih krajev prišli k lepi tej slovesnosti. Notri do polnoči je donela pesem „Gaudeamus igitur.“

Drugi dan, 2. avgusta je bila slovesnost v cerkvi. Gospod profesor Terstenjak je stopil na prižnico in s krepkim glasom je govoril o slovesnem pomenu praznika, o pravem napredku šole, o skladnem sodelovanju šole in doma pri izreji mladosti, in je slednjič klical k zahvali Boga vse nekdanje in sedanje šolarje — za veliko milost, katero jim je skazal v tem, da so doživeli današnji veseli praznik. Oči obilnih poslušavcov starih in mladih so plavale

v solzah veselja in hvaležnosti. Potem se je odpela sv. maša, katero so služili mestni naddekan in farmešter, gospod J. Pichler, nekdanji slaven učenec marburškega gimnazija; stregli so jim sami nekdanji šolarji. Stari gospodje, med njimi nekteri do 80 let stari, so v cerkvi dobili posebne častne sedeže; bil je ginljiv pogled viditi zamaknjene v globoko pobožnost mnogoskušene starčke.

Po sv. maši so študenti in gosti se podali v grad grof Brandisa. Pred šolarji je igrala mestna banda šolarski marš, katerega je zložil abiturient Rudolf Kvas, sin graškega profesorja slovenščine, gosp. K. Kvasa. Živi glasi so pospešili tudi stare noge, in serca vseh so poskakovale radosti in veselja. Šolarji so bili izversteni v maniple, banderaši so nesli zastavice, in zadej za dijaki so šli veterani marburškega gimnazija, na persih so se jim lesketale zlate svetinje, katere so dobili pred 50 leti za šolske darila. Pred veterani pa je stopal spoštovanja vredni mož dr. Wartinger, kateri je od leta 1800 — 1805 bil izverstni učitelj marburškega gimnazija, kateri je ustanovil biblioteko gimnazijsko, in še daruje vsako leto drage sreberne svetinje učencom, kateri napravijo narboljo preskušnjo iz štajerske zgodovine in gerškega jezika.

Velika sobana v gradu grofa Brandisa je bila lepo okinčana, in snidilo se je obilo obilo gostov možkega in ženskega spola.

Sadaj stopi vodja gimnazija marburškega, gosp. Adolf Lang, pred zbrano množico in začne z izverstno besedo govoriti o pomembni današnjega praznika, o zgodovini gimnazija, o tem, kar je doveršil v preteklem stoletju, in kar ima storiti v prihodnjem. Ni bilo očesa, iz katerega bi ne bile tekle vroče solzice. Stari možaki, nježne gospé, goreči mladenči — vse od prvega do zadnjega je bilo serčno ginjeno. Po dokončanem govoru je zagromela verlemu vodju na čast glasna „Slava!“

Po govoru so šolarji zapeli nemško pesem „Das Gebet“ („Molitev“) iz opere „Das Nachtlager von Granada.“ Potem pa je stopil abiturient Janez Pajk na kancelj, in je govoril o koristnosti klasičnih jezikov. Po dokončanem z občo hvalo sprijetem govoru, ki ga je govornik sam zložil, se je zapela mila slovenska pesem „Zvonikarjeva“, ki je v sercih poslušavcev izbudila nježne čuti milohotnosti tako, da po dokončani pesmi so — posebno gospé na glas krikale: „Oj, kako je ta pesem lepa.“

Po „Zvonikarjevi“ se je zapela nemška pesem: „Des Jägers Abschied vom Walde“, Chor von Mendelssohn-Bartholdy, jako izverstno.

Sedaj pa je stopil abiturient Jožef Šuc na kancelj in je govoril sledeči od prof. Davorina Terstenjaka zloženi slovenski epilog resno in možko. Tako se je glasil:

Vsred glasov raznih, kateri dnes donijo
V prečastnem zboru — tudi naš se čuje, —
Presladek mehek, kakor strd nabrani
Iz rožic pisanih po pridnih bčel'cah. —
Ne samo jezik Lacia se čisla
In slavnih prebivavcev Helláde,
Ne samo bratov sosednih od nekda —
Mogočni krepki jezik Teutonov; —
Tud' naš velja, in ljubljén je ko bratec.
Čeravno meriti se še nemore
Z bogatim bratom Gerkom in Latinom,
Tak vendar smelno diže svoje krila,
In dojt' si prizadeva svoje brate.
Ni več otrok, kateri še nemore
Povedat' tega, kar u srcu čuti,
Izrazit' misel, ki rodi jih glava, —
Že zna povedat', kakšna moč v narodu
In kakšen ogenj v njem še silno klije. —
Nadahní je goreče rodoljube,
Ti njega peljajo na lepo polje
Olympie duševne, da poskuša
Se tudi v vojski za preslavni lovor. —
In glejte že svetkuje svojo častno
In slave polno zmago! —

Čeravno brata Gerka in Latina
In krepkega Germana ni dosegel
Še zdaj, — tak vendar ne smemo obupat. —

Kar pridni predniki so naznovali,
To izdelavat' nam je dolžnost sveta,
Skrbeti moramo, da ljudstvo naše
Se bode izobrazilo sploh lepše; —
In to je le mogoče u jeziku,
Ki ga govori pri domači mizi,
U katerem moli u svetiščih božjih,
U katerem poje po goricah sladkih,
In v katerem toži Bogu svoje toge.

Ta jezik naš čediti in učiti
Je dolžnost sveta nam po Bogu dana. —
Nazaj pogledajte, kol'ko slavnih možev
Je naše učelišče, kterege mi
Obhajamo stoletnico veselo —
Koliko slavnih možev je rodilo,
Ki sadaj so Slovencom čast in dika,
In poslavlajo materščino drago.

Pokažem Vam prvaka tam na bečki
Visoki šoli. — S svojim bistrim duhom
Uči Evropo cenit' jezik lepi
In blagolasni — jezik naš slovenski, —
Zeleni list gorice je ljutomerskih
In učelišča marburškega pitom'c.

Poglejte v duhu dalje tje k iztoku,
U glavno mesto hrabrega naroda —
U Zagreb beli — tam ležijo kosti
Neumerljega nam pevca Vraza Stanka,
Ki s svojo liro srebernoglasečo
Oživlja še po smerti duh slovenski; —
Iz učelišča našega se rodil,
Tu pestovati Vile popevkinje
Je nadopolni mladeneč začinal.

Še enega junaka Vam pokažem,
Ze tudi kosti njegove trohnijo,
In serce blago več ne bije v persih,
Ki tako vroče je gorelo zmirom
Za jezik materinski — srečo roda; —
Spisatelja domače zgodovine,
Antona Krempeljna Vi vsi poznate, —
Tud' njega šteje naše učelišče
Med slavne svoje častljive dijake.

In tako znal bi marsiktero glavo,
Ki s svojim duhom kinči domovino,
Vam danes predstavljat' pred Vaše lica;
Al treba skleniti.
Le eno še v spomin Vam kličem, dragi
Učenci mladi, domovine nada! —
Tih slavnih mož ni učil iz stolice
Nobeden učnik v maternem jeziku, —
Trud lastni nje povišal na višino,
Iz ktere svetijo, ko zvezde neba.

Vam je dodeljena že druga sreča,
Vi vživajte po milosti Cesarja
Iz ust učnikov uk, in jezik dragi
Spoznavate po učbi temeljiti, —
Kam še tedaj Vi znate enkrat priti! —
Pa za to milost svetlega Cesarja
Vi vedit' morate hvaležnost vročo
In njegovem' prestolu zvestost sveto,
Tak čast Franc Jožefu cesarju! —
On ljubi tudi narod svoj slovenski,
In zmir skerbi za njegovo omiko. —
Pa tudi čast ravnatelju preljubem',
Ki ljubi zmirom ljubavjo enako
Učence vse bod' kakšne goder kervi.

Obča pohvala in živio-klici so spremljali mladega go-
vornika.

Po govorjenem epilogu je zagromela junaška pesem:
„Ustanimo, zarja puca“, in je elektrizala vse poslu-
šavce tako, da so po končani pesmi od vseh strani doneli
glasni: „Bravo“ in „Živio.“

Za to pesmico se je zapela štajerska narodna: „Hoch
vom Dachstein her“; potem pa je govoril dijak J. Zistler

nemški od gosp. vodja Adolfa Langa zloženi izverstni
epilog, kateri je tudi natisnjen v programu.

Po tem ste se zapele nemške pesmi: „Auf der Berge
grünem Saum“ in pa „Der kleine Rekrut. — Občno po-
hvalo zasluži učitelj glavne šole Marburške, gosp. Janez
Miklošič, kateri ko učitelj petja je dijake tako dobro v
petji izuril.

Po tem so se razdelile darila pridnim učencem do
sedme šole. Učenci sedme in osme šole daril ne dobivajo.
Sami slovenski mladenči so letos bili premijanti. Tudi
prva darila za štajersko zgodovino sta dobila Slovenca:
Svaršnik in Matevžič.

Cesarska pesem je sklenila lepo svečanost, o kateri
se bode v Marburgu dolgo dolgo govorilo.

Da bi marburško mesto še lepše skazalo svoje pošto-
vanje, katero ima do gimnazijskega učiteljstva, je napravilo
slaven obed v Tapajnarovem salonu. Ne samo vsi učitelji,
temuč tudi drugi slavni gosti so bili povabljeni iz vseh
višjih stanov, mestna gospôdska itd. Gostov vseh pa je
bilo pri mizi čez 100. Veterani so bili sobrani in starašina
učiteljstva gospod dr. Wartinger. Napila se je zdravica
po predstojniku mestnem, gosp. Othmaru Reiserji, svetlemu
Cesarju in Cesarici, vsej cesarski rodbini, ministru nauka,
gosp. grofu L. Thun-u, gosp. krajnemu predsedniku, vitezu
Ričelnu, in slavnemu učiteljstvu marburškega gimnazija.
Gosp. vodja se je zahvalil od strani učiteljstva, in napil na
čast slavni mestni občini, ktera je že toliko storila za gim-
nazij in še zmiraj stori za uboge šolarje. Napijale so še
se zdravice na čast prihodnjemu marburškemu knezo-škofu,
gosp. Antonu Martinu, na zdravje staremu dr. Wartingerju
in njegovim učencem, na zdravje milostivim in dobrotljivim
gospém marburžkim itd.

Prineslo se je sedaj lutomerško vince. Gradčki gospod
prof. dr. Buswald, več let profesor marburškega gimna-
zija, prime kupico pa napije zdravico Slovencom, med
kterimi je več let tako srečno živel. Nadušeni „Živio“
spremljajo njegov napitek. Potem je prijel kupico gospod
profesor Terstenjak, in je govoril na primer sledeče
besede: „Lutomer nima samo ognjenega vina, temoč tudi
ognjene glave. To kupico ognjenega Lutomerščana na zdravje
najučenejšemu Lutomerjanu, nekdanjemu učencu marburškega
gimnazija, kateri poslavlja z izverstnimi plodi svojega bistrega
duha ime slovensko — gromoviti „živio“ na zdravje
pervemu slovenskemu jezikoslovcu, dr. Francu Miklošiču!
„živio, živio, živio!“ se je odglasovalo iz stoterih ust. Lu-
tomerščan in Murskoverščan sta vesele gosti hitro ogrela
in nekterim jezike odvezala, nekterim pa zavezala. Še le
ob 7. zvečer so se gosti razšli.

Naj še povem, da se je za društvo, kterege blagi
namen je, podpirati uboge študente, že nabralo 1000 fl. sr.
Naj nihče, kdor je v Marburgu študiral, ne pozabi položiti
dar ljubeznega spomina na učelišče, v katerem je začel in
prijel svoje prvo izobraženje.

Imeniten je tudi letošnji slovesni program gimnazija.
Obsega 11 in pól pól. Veči spisi imajo napis: 1) Die Be-
ziehungen der religiösen Weltanschauung zur Kunst von
dr. Adalbert Vict. Svoboda. 2) Platonis de beatitudine
humana doctrina, scripsit prof. Josefus Steger. Prav
izverstni spis, kateri pričuje, da je spisatelj temeljit in ostro-
umen poznatelj Platonove filozofije. 3) De eadem re Ari-
stotelis doctrina, scripsit prof. Guilielmus Biehl; ravno
tako izverstno pisan sostavek, kakor prvi, da se nemoremo
zadosti načuditi lepoti latinske besede in pa točnosti, s katero
gosp. pisatelj razlaga svoj predmet. 4) O božanstvih ognja
pri starih Slovanih; spisal gosp. prof. Dav. Terstenjak.
O tem članku bodo slovanski basnoslovci in kritični možaki
slovanskega starinstva gotovo z veliko pohvalo govorili.
5) Geschichte des k. k. Marburger Gymnasiums vom Gym-
nasialprofessor Georg Matjašič. V plastičnem slogu po-

pisuje gospod pisatelj zgodovino gimnazija, in je s tim spisom podaril lep prinesek kulturne zgodovine štajerske dežele. Gotovo bo ta spis močno unemal vse nekdanje učitelje marburškega gimnazija. — Po tem sledi od profesorja Terstenjaka sestavljen pregled sto najslavnejših učencov marburškega gimnazija. V tem zapisniku najdemo slavne imena; na priliko spisatelje nemške: Rojka, Gmajnerja, Gottweisa, Schwarzelna, Reinischa, Mally-a, Robiča, Wasera i. t. d., — dalje slovenske, kakor: Šmigoca, Krempeljna, Dainka, Murka, Muršeca, Hašnika, Miklošiča, Cafa, Stanka Vraza, Dav. Terstenjaka, Ivana Macuna, dr. Razlaka, dr. Vo-grina, dekana Stojana itd. Iz teh slavnih imen vidimo, da je marburški gimnazij od nekdanj bil seme-nišče slovenskih izvrstnih pisateljev in pod-pirateljev slovenske narodnosti.

Razun tega so imena, kakor: škof Zimmerman, generalmajor Souvan, general Mainrad Geppert, ruski državni svetnik Bračko, dunajski mestni predstojnik vitez Seiler, zdravnik načelnštva vitez Dreyer, dr. Wur-zian, izvrstni slovenski govornik dekan Cvetko, učeni nekdanji profesor, sedaj kanonik dr. Riedl — na Štajerskem obče slavljen in visoko čislana.

Povedati še moram, da sta graški in celjski gimnazij poslala svoja poverenika, ktera sta prinesla srečovo-šivne adresse. Bili so tudi prišli celovski, celjski, graški, zagrebški in varaždinski dijaki k tej slo-vesnosti, in veselega lica smo zapazili tudi slovenske pisa-telje: J. Drobnič, A. K. Cestnikovega, Geršako-vega in druge nadepolne slovenske mladenčce.

Toliko v kratkem o tej slovesnosti pustivši tanše popi-sovanja in prevdarjanja drugim vestnišim peresom.

Antonjevič.

Potovanje po izhodnem ali po jutrovih deželah v letu 1857.

Spisal Mihael Verne.

XLVII.

Okrog Betlehema je še mnogo zanimivega. Malo več ko pol ure od mesta na zahodni strani je Salomonov „zaperti vert“ — hortus conclusus — menda najlepši in najrodovitniši kraj cele judovske okrajne. Ko bi bila cela okrajna tako plodna in dobro obdelana, bi se smelo še dan današnji kakor nekdanj reči, da po kanaanski deželi „teče med in mleko.“ — Ta zaperti vert pa ni ne obzidan ne ograjen, ampak je le lepa velika dolina, ali marveč reber, polna košatega drevja in vertnih sadežev med dvema hriboma.

Še pol ure dalje najdeš sloveče Salomonove ribnike ali vodnjake. Vodnjaki so pa trije, tako, da se steka de-ževnica iz bližnjih verhov v zgornjega, in ko je ta poln, v srednjega, in poslednjič v spodnjega, ki je največji. Iz spodnjega pa je napeljana voda po cevih v omenjeni zaperti vert, da ga vedno namaka. Ribniki ali vodnjaki ti so res veličanski. Največji spodnji meri na dolgost 220, srednji 200, in zgornji, najmanjši, 160 korakov. Širokost pa je vseh treh enaka in meri 90 korakov; globoki pa so do deset sežnjev. Spodnji je usekan deloma v živo skalo, de-loma pa je sozidan, pa z nekako malto, ki je trdnjša od vsake skale. — Čez 2860 let je že, odkar je dal Salomon te veličanske vodnjake napraviti, in še stojé kakor so bili napravljeni — gotovo najstarejši spominki starodavne zi-darske umetnosti.

Nekoliko korakov nad zgornjim vodnjakom je sloveči zvirik dobre bistre vode, ki ga Salomon „zapečateni stu-denec“ — fons signatus — imenuje. Zvirik je globoko pod zemljo kakor v obokani sobi in več stopnic pelje do njega. — V starodavnih časih je bila napeljana voda tega studenca

po dvojnem vodotoku celó v Jeruzalem. O križanskih voj-skah pa nista vodotoka več služila, in križanci so mogli v zapečateni studenec, tri ure deleč, po vode hoditi.

Na severni strani, poldrugo uro od Betlehema, je še drug imeniten studenec, ki mu zastran naslednjega pri-godka „studenec sv. Filipa“ pravijo. V starodavnih časih so bili ti kraji vsi drugačni, ko dan današnji. Memo tega studenca je peljala nekdanj široka cesta iz Jeruzalema v Gazo. Angelj Gospodov pa je govoril Filipu rekoč: „Ustani in pojdi proti jugu na cesto, ki pelje iz Jeruzalema v Gazo. In ustane ter gré. In glej, nek Etiopčan, skop-ljenec, mogočen Kandace, etiopske kraljice, ki je bil čez vse njeno bogastvo, je bil prišel v Jeruzalem molit. In verne se domú sedé na svojem vozu in bere Izaija pre-roka. Duh pa pravi Filipu: Pristopi in pridruži se k vozu temu. Filip pa priteče in sliši, da bere Izaija preroka, ter pravi: Meniš, da razumiš, kar bereš? Odgovori mu: I kako bi mogel, če mi kdo ne razlaga? In prosil je Filipa, da bi na voz stopil in k njemu sedel. Besede pisma pa, ki jih je bral, so bile te-le: Kakor ovca je bil k smerti peljan, in kakor jagnje brez glasa pred tem, ki ga striže, ni od-perl ust svojih. V ponižnosti je vzdignjena sodba njegova. Kdo dopové rodovino njegovo, ker bo vzeto od zemlje živ-ljenje njegovo? Skopljenec pa odgovori Filipu in mu pravi: Prosim te, od koga pravi prerok to? od sebe ali od koga družega? Filip pa odpre usta svoje, in začne od teh besed pisma in mu oznanuje Jezusa. In ko po poti napredovata, prideta do neke vode, in skopljenec pravi: Glej, voda — zakaj bi ne smel jaz kerščen biti? Filip pa mu pravi: Če veruješ iz celega serca, smeš. In odgovori in pravi: Ve-rujem, da Jezus Kristus je Sin Božji. In ukaže voz usta-viti, in oba stopita v vodo, Filip in skopljenec, in kersti ga. Ko pa iz vode stopita, vzame Duh Gospodov Filipa, in skopljenec ga več ne vidi. In vesel je šel svojo pot. Filip pa se znajde v Azotu in oznanuje evangelje gredoč po vseh mestih, dokler v Cezareo pride.“

V spomin tolike milosti, ki jo je Etiopčanu tù storil, je naznanjala in kinčila nekdanj ta zanimivi kraj lepa velika cerkev, ktere podertine se še vidijo. Tudi studenec daja še obilo dobre vode.

Jako me je mikalo, še dalje proti Hebronu potovati; pa to ni moglo nikakor biti. Letošnjim romarjem ni še na misel prišlo, v Hebron iti. — Je pa Hebron — sedem ur od Betlehema — sila staro in menda eno najstarejših mest na svetu. Nek velikan z imenom Arbat ga je osnoval v hribih judovskih v lepi rodovitni okolici kmali po občnem potopu, in zato se je imenovalo dolgo časa Kariat-Arbe ali Arbat, to je Arbatovo mesto. Tù je živel in umerl jakoverni, blagodušni Abraham s Saro, ženo svojo, in tù je živel tudi sin njegov Izak. Kdaj pa je mesto ime spremenilo, nihče prav ne vé. Nekteri pa vendar terdijo, da ga je Kaleb, ki mu je bilo mesto, ko je Mojzes Izraelce iz Egipta rešil, in Jozue jih v obljubljeni deželo pripeljal, za zvestobo in zasluge njegove v delež in posest dano, prvi — Hebron imenoval. Tù je stanoval tudi kralj David po Savlovi smerti sedem let, dokler ni Jebusejcev iz Siona pregnal. V Hebronu je skoval tudi ošabni, častiželjni Ab-solon zarotijo in ustajo zoper očeta.

Pri vseh teh zgodovinskih spominih pa me ni mikalo mesto, ki je le majhno, in ki ne šteje veliko čez 5000 duš, ampak le lepa, nek dobro obdelana mestna okolica. O kako rad bi bil vidil Mambre, krasno dolino, pol ure od mesta proti izhodu, v kateri je stal Abrahamov šotor! Kako rad bi bil vidil kraj, kjer je omenjeni očak izraelskega ljudstva poslance božje gostil, in jim prijazno stregel — kraj, ki ga nek še dan današnji sila velik košat hrast na-znanja! O kako goreče sem želel viditi kraj, kjer je bla-godušni Abraham za nevredne Sodomčane in Gomorce tako milo prosil. Nikdar še nisem te mile prošnje bral, da bi me ne bila globoko v serce ganila.